

חיה בסרט(1)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

איפה הראש שלי???

פורסם ב19 באפריל 2008, 8:33 בכללי

לא זוכרת מתי הבנתי שאני לא זוכרת. כלומר- שוכחת דברים, חפצים, ארועים ועוד.

נתחיל מן העובדה המצערת שמראש בהווה שלי אני מסוגלת להתמקד בדבר או שניים, לא מתפרסת על יותר מידי תחומים. אבל מפה ועד לשכחות שתקפה אותי מרחק רב.

האור הראשון אשר גרם לי לשים לב לשינוי שחל בי. היה (כמה מפתיע) אור המקרר!!! כן, כן, פתחתי את המקפיא ולהפתעתי בטור עורפי עמדו להם בזה אחר זה, מבויישים כמעה מבריק החלונות, ספוגית הניקוי, והמטלית.

התחייכתי איתם. והצחקתי את עצמי.

למחרת באופן ארעי בהחלט גיליתי בארון של הילדה את צלחת הצ'יפס שחיפשנו ערב קודם. ונשבעתי לה שהכנתי לה.

זה גרם לי לנסערות רבה. שאלתי את האונקולוג. אבל הוא התבדח על חשבוני. ובכלל... לא זוכרת ממש מה הוא אמר לי. על כך.

התחלתי להסתיר את הבעיה. (בכל זאת לא נעים גם מסורטנת וגם תלושה מהמציאות).

חברותי מספרות לי סיפור שאולי או בוודאי כבר שמעתי. ואני כרויית אוזן. מגיבה בהשתאות "ב-א-מ-ת-???" מה את אומרת???? אני חושבת שההתעניינות המופרזת בכל אשר נאמר לי עושה טוב לחבריות שלי.

כשהקטנה מבקשת עזרה בשיעורי חשבון. אני מביטה ביאוש במספרים (2+2) לדוגמא. מסיחה את דעתה ואומרת ש"אבא אלוף במתטימתיקה גבוהה" וכשהיא שואלת "מה זה מתימטיקה?" אני שוב שולחת אותה לאבא. נו... שכחתי.

אני שוכחת ארועים, שוכחת להחזיר טלפונים, שוכחת להוסיף מלח לאוכל. ובכלל... שכחתי עכשיו מה רציתי להגיד...

<< לרשומה הקודמת [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לבלוג - חיה בסרט\(1\)](#) | [הוספת תגובה](#)